

El silenci obligat de les ones lliures

A les 11.30 del matí del passat dia 24 d'agost, membres de la policia precintaven l'emissor de Ràdio Klara, una de les opcions capdavanteres i més consolidades del moviment de ràdios lliures al País Valencià. Les tensions produïdes en aquell moment entre la policia i els fotògrafs o càmeres de la televisió, als quals no se'ls va permetre captar imatges de l'esdeveniment, poden demostrar la incomoditat oficial davant la repercussió pública que té el silenciament d'aquelles que havien elegit i defensat amb èxit el camí de la ràdio no comercial.

L'ordre de precintat les emissores lliures sorgeix del Govern Civil de València, i és conseqüència d'una ordre del Govern de Madrid, formulada fa alguns mesos, que deixava a criteri dels governadors civils l'elecció del moment i la forma del tancament. A l'hora de redactar aquesta

informació, l'amenaça del precintat pesava sobre una altra emissora lliure de València, Ràdio Puça, i la situació tenia tota la traça d'escampar-se a la resta de les deu o dotze ràdios lliures que emeten en terres valencianes.

Ràdio Klara i Ràdio Puça són, a més de les emissores veteranes (la primera començà a emetre pel març de 1982 i la segona per l'octubre d'aquell mateix any), les representants de dues línies fonamentals dins del moviment de ràdios lliures. Si Ràdio Klara és de tendència llibertària i programa quasi íntegrament en castellà, Ràdio Puça ho fa quasi tot en català i s'adscriu a una opció d'esquerra nacionalista que segueixen també altres col·lectius com Ràdio Cinc de Sueca, Ràdio Pessic de Pedreguer o Ràdio Mariola de Banyeres. Són dos conceptes diferents dins el plantejament general de llibertat de comunicació d'aquest tipus de ràdios. Dues línies entre les quals

s'ha detectat algun recel entre l'enrenou organitzat pel tancament de Ràdio Klara.

El fonament legal utilitzat per al tancament de les ràdios lliures és el Reial Decret Llei de la Presidència del Govern de 8 de juny de 1979, pel qual s'establí el pla tècnic de radiodifusió, es reservava a l'Estat la titularitat d'aquest servei i es regulaven els mètodes per a la concessió de freqüències. En realitat, aquest decret estava fet a la mida de les grans cadenes comercials i marginava conscientment el fenomen de les ràdios lliures. El Governador Civil de València, Eugeni Burriel, feu explícit aquest argument legal en explicar que Ràdio Klara «no havia fet la sol·licitud de freqüència. L'assignació de freqüències és cosa de l'Estat d'acord amb la legislació de l'any 1979 i amb el conveni internacional de comunicacions».

A aquesta argumentació, les ràdios lliures opo-

sen una lectura directa de l'article 20 de la Constitució espanyola, el qual recull al seu títol primer el dret «a expressar i difondre lliurement els pensaments, idees i opinions de reproducció; el dret a la producció i creació artística i el dret a comunicar i rebre lliurement informació per qualsevol mitjà de difusió». Una repetida reivindicació del moviment de ràdios lliures ha estat, en aquest sentit, la concessió d'un sector de la banda de freqüència per a la radiodifusió alternativa.

De tota manera, més enllà de les motivacions legals, hi ha un interrogant polític important. ¿Per què s'ha pres la decisió de precintat les ràdios? ¿I per què ara?

Ràdio Klara, per exemple, havia patit anteriorment tres precintatges i feia una bona temporada que emetia amb una certa comoditat. L'Administració adoptava una posició de tolerància amb les emis-